

Arrest

nr. 193 775 van 17 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 24 juli 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 juni 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 april 2017 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoeker reeds werd aangetroffen in Italië op 24 oktober 2016 naar aanleiding van een illegale binnenkomst, dat hij op 26 oktober 2016 asiel vroeg in Italië en dat hij op 22 december 2016 eveneens asiel vroeg in Duitsland.

1.3. Op 20 april 2017 wordt verzoeker gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale

bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Verweerder richt op 1 juni 2017 een verzoek tot terugname aan de Italiaanse autoriteiten.

1.5. Daar binnen de overeenkomstig artikel 25, eerste lid van de Dublin III-verordening voorziene termijn geen antwoord werd ontvangen inzake het terugnameverzoek, wordt Italië op grond van artikel 25, tweede lid van deze verordening geacht in te stemmen met het terugnameverzoek en verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Bij schrijven van 20 juni 2017 worden de Italiaanse autoriteiten hiervan in kennis gesteld.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 23 juni 2017 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : [D.]

voornaam: [M. A.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Guinee

Alias: [D., M. A.], geboren te [...] op [...], Guinee

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Guinee van Peul afkomst verklaart te zijn, werd op 03.04.2017 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 07.04.2017 asiel in België. Betrokkene was niet in het bezit van enige persoonlijke - of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 24.10.2016 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst, op 26.10.2016 nogmaals in Italië geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag en op 22.12.2016 in Duitsland geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag.

Op 20.04.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin verklaarde hij, na confrontatie met resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek, op 03.11.2015 vertrokken te zijn vanuit Conakry (Guinee) en stelde hij eerst per taxi, bus en pick-up naar Az Zawiyah (Libië) en Tripoli (Libië) te zijn gereisd waar hij verschillende maanden in een kamp werd opgesloten door Arabieren. Vervolgens reisde betrokkene per opblaasbare boot verder door naar Italië. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 24.10.2016 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst en dat betrokkene op 26.10.2016 asiel vroeg in Italië. Na confrontatie met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek bevestigde betrokkene dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië maar hij ontkende asiel te hebben gevraagd in Italië. Betrokkene verklaarde 2 maanden in Italië te hebben verbleven in een opvangcentrum te Lucca (IT) alsook dakloos te Milaan (IT). Vervolgens reisde hij per trein verder door naar Duitsland met een transit via Zwitserland. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 22.12.2016 asiel vroeg in Duitsland. Betrokkene bevestigde het feit dat hij reeds eerder asiel vroeg in Duitsland en hij verklaarde dat deze asielaanvraag echter verworpen werd vermits hij reeds in Italië geregistreerd was. Hij verklaarde twee maanden in een opvangcentrum te Essen (DE) te hebben verbleven alvorens per trein verder door te reizen naar België. Betrokkene verklaarde op 31.03.2017 gearriveerd te zijn in België en hij vroeg asiel in België op 07.04.2017.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot asiel te vragen in België omdat hij graag zou hebben dat hij in België geholpen wordt. Verder stelde hij tevens ook dat het niet zijn beslissing was om naar België te komen maar dat hij naar België gebracht werd. Betreffende een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde

betrokkene dat er in Italië niet voor hem gezorgd werd. Zo verduidelijkt hij dat hij ziek was en verwondingen had in Italië omwille van zijn gevangenschap in Libië en stelde hij dat hij desondanks niet behandeld werd in Italië. Daarnaast verklaarde betrokkene dat het zeer koud was in Italië en dat hij de weg kwijt was in Italië omdat hij een verkeerde trein nam waarna hij pas na drie dagen zijn opvangcentrum weer terugvond. Vervolgens werd er tegen betrokkene gezegd dat hij niet langer welkom was in het opvangcentrum en dat zijn asielprocedure afgesloten was. Hij stelde verder ook in Italië geen hoop te hebben om er te leven.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 01.06.2017 werd er voor betrokkene een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd aanvankelijk niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 20.06.2017 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun

asielaanvraag willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat hij besloot in België asiel te vragen omdat graag zou hebben dat hij in België geholpen wordt. Verder stelde hij dat het niet zijn beslissing was om naar België te komen maar dat hij naar België gebracht werd. Betrokkene verklaarde verder ook hij in Italië geen hoop heeft om te leven en stelde dat het zeer koud was in Italië. We merken op dat bovenstaande verklaringen te kaderen vallen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor een bepaalde lidstaat en we wensen hieromtrent nogmaals te herhalen dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld.

Betrokkene bevestigde tijdens zijn gehoor dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië maar hij ontkende asiel te hebben gevraagd in Italië. Desbetreffend benadrukken we dat het vingerafdrukkenonderzoek voor betrokkene duidelijk een EURODAC-resultaat type 1 aantoonde waaruit we dienen af te leiden dat betrokkene wel degelijk asiel vroeg in Italië.

Verder merken we met betrekking tot aan Italië overgedragen personen op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Zo verwijzen we onder meer naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

Betrokkene verklaarde verder ook dat zijn asielprocedure werd afgesloten in Italië omdat hij na drie dagen het opvangcentrum had teruggevonden. In dit verband verwijzen we naar het feit dat de terugname van betrokkene aan de Italiaanse instanties verzocht werd met toepassing van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af. De terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013 impliceert daarbij ook dat het onderzoek door de Italiaanse instanties van de asielaanvraag van betrokkene na overdracht zal aangevat of zal verder gezet worden. We benadrukken hierbij dat de asielaanvraag van betrokkene in Italië nog niet werd afgesloten en dat betrokkene na aankomst in Italië onderwerp zal zijn van een verderzetting van zijn asielaanvraag. Bovenstaande toont verder ook aan dat de Italiaanse instanties betrokkene dan ook niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van het verzoek van betrokkene. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Betrokkene verklaarde verder ook dat hij niet langer welkom was in het opvangcentrum waar hij verbleef in Italië nadat hij na drie dagen weer arriveerde daar. In dit verband merken we op dat het Italiaanse decreet 142/2015 van 18 augustus 2015 een omzetting vormt van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming ("opvangrichtlijn"). Deze Richtlijn laat toe dat lidstaten onder bepaalde voorwaarden de materiële opvangvoorzieningen intrekken indien een verzoeker om internationale bescherming de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien hun toestemming is vereist, zonder toestemming. We merken op dat het loutere gegeven dat een beslissing tot intrekking van dergelijke materiële opvangvoorzieningen, omdat een asielzoeker in Italië zijn opvangplaats zonder verwittiging of toestemming verlaat, niet per definitie een reëel risico vormt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Bovendien verwijzen we ook naar het meest recente rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" - Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, verder SFH-rapport genaamd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van

personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. Daarin wordt uitdrukkelijk aangegeven dat er een procedure voorzien is voor het verkrijgen van opvang. De betrokkene dient desgevallend een afspraak te maken met de bevoegde prefectuur en uit te leggen waarom de opvangplaats verlaten werd. Het is in dat geval aan de bevoegde prefectuur om te beslissen of de betrokkene opnieuw wordt toegelaten tot het opvangstelsel (pagina 28). Ons inziens maakt de betrokkene niet aannemelijk dat deze specifieke procedure in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te verkrijgen in Italië. Bovendien vindt de mogelijkheid om de materiële opvang in te trekken steun in artikel 20, lid 1, a van de Richtlijn 2013/33/EU en komt Italië daarmee niet tekort aan de verplichtingen uit deze Richtlijn.

We benadrukken verder ook dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt daarbij ook betrokkene de nodige bescherming zal bieden op basis van een objectieve en onpartijdige beoordeling gegrond op de internationale regelgeving desbetreffend. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We merken verder op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en dat er tot op heden in het kader van de asielpcedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat betrokkene door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Echter verklaarde betrokkene in dit verband wel dat hij na zijn aankomst in Italië ziek was en verwondingen had en dat hij hiervoor niet behandeld werd door de Italiaanse autoriteiten. We benadrukken hierbij dat betrokkene deze verklaring niet verder duidde of staaft aan de hand van concrete elementen. Verder wordt er ook niet verduidelijkt hoe ernstig de verwondingen en ziektes van betrokkene. Zo verwijzen in dit verband ook naar het voormelde AIDA-rapport waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg, zowel juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81). Daarnaast benadrukken we ook dat betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Italiaanse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Indien er verder zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel wijzen we er op dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet- gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1995 geboren alleenstaande man. We verwijzen hierbij ook nogmaals naar het feit dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te

hebben en dat hij tot op heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen of dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen en dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64).

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ('Schweizerische Flüchtlingshilfe' -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>). Dit toont alvast ook aan dat er door de Italiaanse overheid tal van inspanningen geleverd worden om het hoofd te bieden aan voormelde tekortkomingen en Italië heeft dan ook de nodige praktische maatregelen genomen om te garanderen dat de regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein. Het staat derhalve buiten kijf dat Italië de nodige inspanningen levert om in opvang te voorzien.

Zo blijkt uit het AIDA-rapport tevens ook dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zogenaamde eerste lijnsopvang, enerzijds, en zogenaamde tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk. Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF rapport van 2016 blijkt dat Dublin-terugkeerders meestal hierin worden opgevangen. Daarnaast blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat betrokkene aan zijn lot zal worden overgelaten bij zijn aankomst in Italië.

We benadrukken verder ook dat de betrokkene verder geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hierbij wensen we wel op te merken dat een rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar specifieke omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich uitsluitend focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Uit de beschrijving van wat de hotspots zijn en wat de bedoeling er achter is vanuit de Europese Unie, blijkt zeer duidelijk dat deze hotspots niet bedoeld zijn voor Dublin-terugkeerders. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielpprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Daarnaast maakte betrokkene zelf tijdens zijn gehoor in België geen melding van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden op het moment van zijn registratie in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren.

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer ook naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van

Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 14 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BuPo-Verdrag), van de artikelen 4 en 6 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 51/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Tevens betoogt hij dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van bevoegdheidsoverschrijding.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Par ailleurs, la motivation doit faire référence aux faits invoqués, doit mentionner les règles juridiques appliquées, et doit indiquer comment et pourquoi ces règles juridiques conduisent, à partir des faits mentionnés, à prendre telle décision.

En outre la loi exige que la motivation soit adéquate, c'est à dire qu'elle doit manifestement avoir trait à la décision et que les raisons invoquées doivent être suffisantes pour justifier la décision.

Le principe de bonne administration suppose que dans l'exercice de son pouvoir et de ses compétences de refus, l'administration fasse preuve de la prudence nécessaire et que sa démarche soit raisonnable.

Cette obligation implique que l'organe administratif soupèse les intérêts en présence et que les conséquences défavorables qui résulteraient pour la partie requérante de la décision prise, ne soit pas disproportionnée par rapport aux fins que la décision est censée poursuivre;

Qu'en l'espèce, la décision 26 quater est motivée par référence à l'article 51/5 de la loi du 15.12.1980 dont il serait fait application.

Que l'article 51/5 de la loi du 15.12.1980 se limite toutefois à énoncer que le Ministre procède effectivement à la détermination de l'Etat responsable dès l'enregistrement d'une demande d'asile mais n'énonce nullement pour quelles raisons la Belgique ne pourrait se déclarer responsable ou envisager de se déclarer responsable de la demande d'asile formulée par la partie requérante, entre autres sur pied de l'article 17 du Règlement 604/2013;

Que ce constat suffit déjà à annuler la décision.

Que par ailleurs, la décision contient une contradiction majeure, justifiant à elle seule l'annulation de la décision, en ce qu'elle touche également l'intérêt primordial d'un enfant mineur séparé de son plus proche parent, à savoir en l'occurrence sa mère, la partie requérante ;

Attendu que la décision reprend une déclaration de la partie requérante relative aux raisons du choix porté sur la Belgique, pour y opposer que le demandeur d'asile n'a pas le libre choix du pays responsable et ce de manière totalement stéréotypée.

Que le stéréotype est en l'espèce poussé à l'extrême au point d'en « oublier » les éléments constitutifs de la déclaration de la partie requérante, reprise à la décision;

Que la partie adverse ne répond pas adéquatement aux éléments qui étaient invoqués par le requérant et notamment la circonstance que les autorités italiennes n'ont donné aucune chance sa demande d'asile;

Que dès lors, l'article 62 visé au moyen est violé ;

Attendu que le requérant n'a pas reçu des informations telles que prévues à l'article 4.1.b du règlement DUBLIN III, en sorte que cette disposition est violée;

Article 4

Droit à l'information

1. Dès qu'une demande de protection internationale est introduite au sens de l'article 20, paragraphe 2, dans un État membre, ses autorités compétentes informent le demandeur de l'application du présent règlement, et notamment:

- a) des objectifs du présent règlement et des conséquences de la présentation d'une autre demande dans un État membre différent ainsi que des conséquences du passage d'un État membre à un autre pendant les phases au cours desquelles l'État membre responsable en vertu du présent règlement est déterminé et la demande de protection internationale est examinée;
- b) des critères de détermination de l'État membre responsable, de la hiérarchie de ces critères au cours des différentes étapes de la procédure et de leur durée, y compris du fait qu'une demande de protection internationale introduite dans un État membre peut mener à la désignation de cet État membre comme responsable en vertu du présent règlement même si cette responsabilité n'est pas fondée sur ces critères;
- c) de l'entretien individuel en vertu de l'article 5 et de la possibilité de fournir des informations sur la présence de membres de la famille, de proches ou de tout autre parent dans les États membres, y compris des moyens par lesquels le demandeur peut fournir ces informations;
- d) de la possibilité de contester une décision de transfert et, le cas échéant, de demander une suspension du transfert;
- e) du fait que les autorités compétentes des États membres peuvent échanger des données le concernant aux seules fins d'exécuter leurs obligations découlant du présent règlement;
- f) de l'existence du droit d'accès aux données le concernant et du droit de demander que ces données soient rectifiées si elles sont inexactes ou supprimées si elles ont fait l'objet d'un traitement illicite, ainsi que des procédures à suivre pour exercer ces droits, y compris des coordonnées des autorités visées à l'article 35 et des autorités nationales chargées de la protection des données qui sont compétentes pour examiner les réclamations relatives à la protection des données à caractère personnel.

Attendu que la procédure de « reprise » telle que demandée à l'Italie viole manifestement les dispositions de la directive - Règlement 604 /2013 ;

Qu' à aucun moment la partie requérante n'a été informée au sujet de l'application du Règlement, encore moins des délais qu'il prévoit et encore moins de ses effets , le sujet n'ayant pas été abordé tout simplement:

Que la seule apposition du cachet INTERVIEW DUBLIN sur l'annexe 26, dans l'intervalle reprise, de la partie requérante n'est pas de nature à se substituer à cette disposition et en assumer le respect.

Que la procédure est dès lors irrégulière et que la procédure irrégulièrement menée ne saurait conduire à une décision légalement motivée ;

Que la partie requérante n'a eu dans ce contexte d'interview restreint et non éclairé quant à ses implications , que la faculté de répondre à certaines questions dirigées , dont elle ne pouvait de facto, compte tenu du défaut d'informations, apprécier les conséquences ou les implications;

A AUCUN MOMENT la partie requérante n'a été questionnée de manière approfondie, quant aux raisons impérieuse pour laquelle elle craignait de rester en Italie ou d'y retourner, ni pour quelles raisons elle souhaitait que les autorités belges traitent sa demande d'asile ;

Tout au plus la partie requérante a-t-elle tenté de « placer »les motifs essentiels de sa demande de voir l'Etat belge traiter sa demande,- que sa demande en Italie-ce qui ne trouve aucune réponse adéquat dans la décision entreprise.

Que la partie adverse ne s'est dès lors pas livrée, au regard des arguments cumulés ci-avant avancés, à un examen non seulement suffisamment rigoureux au regard de la situation personnalisée et individualisée de la partie requérante, mais également un examen suffisamment rigoureux du profil de la partie requérante mis en rapport avec un possible renvoi vers l'Italie, alors qu'il est de notoriété publique qu'une rigueur accrue s'avère nécessaire en cas de renvoi vers l'Italie, eu égard à la circonstance qu'il n'y a aucune garantie individuelle de prise en charge de la partie requérante en cas de renvoi vers l'Italie et qu'elle encourt un risque de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH, eu égard à la situation de crise absolue que connaît l'Italie en raison d'un afflux massif de réfugiés, venant se greffer sur des infrastructures en soi insuffisantes.

Que votre Conseil à déjà jugé ce qui suit:

n° 161 616 du 9 février 2016

dans l'affaire X / VII

« malgré les mesures mises en oeuvre par les autorités italiennes, il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrivé en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes - lui offrant ainsi un abri - , ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles - les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées le temps de l'examen de la demande d'asile. »

Que la partie requérante produit actuellement un certificat médical, duquel résulte que la partie requérante se trouve dans un état tout à fait alarmant, sur le plan psychologique pour lequel elle est actuellement en traitement, sans toutefois qu'il puisse être certain que l'hospitalisation puisse être évitée.

Que la partie requérante a par ailleurs déclaré ne pas vouloir retourner en Italie en raison non seulement de ses activités politiques en Belgique, mais également de son état de santé ;

Qu'il est donc établi que le requérant présente une vulnérabilité particulière ;

Que la partie adverse y oppose l'absence de preuves venant corroborer ses déclarations et la circonstance qu'une simple « possibilité de mauvais traitements n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 de la CEDH ;

Que ce simple constat suffit en soi à annuler la décision, laquelle viole manifestement les dispositions visées au moyen et particulièrement l'obligation de motivation formelle et le devoir de minutie, la décision apparaissant strictement stéréotypée dès lors qu'elle ignore l'essentiel et n'y fait pas référence ; que l'obligation de minutie pesant sur l'administration implique que la décision doit être prise en toute connaissance de cause et en tenant compte de tous les éléments soumis à son appréciation.

Que tel n'est manifestement pas le cas, ce constat étant en soi déjà suffisant que pour annuler la décision.

Il convient dès lors d'annuler la décision, laquelle viole les dispositions visées au moyen

Que la décision s'appuie par ailleurs sur de nombreux rapports, anciens ou récents, afin de conforter le renvoi vers l'Italie d'une personne au profil vulnérable et même de vulnérabilité aggravée comme démontré ci avant, ce dont la décision ne tient compte ;”.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

"La partie adverse a l'obligation de respecter le principe de précaution et prudence qui l'oblige à prendre en considération et examiner tous les éléments du dossier.

Elle a également l'obligation de motiver suffisamment sa décision afin de permettre à la partie requérante de comprendre les raisons qui sont à la base de la décision.

Enfin, elle a l'obligation de respecter les articles 3 de la CEDH et l'article 4 de la Charte. Aucun renvoi vers un autre pays européen ne peut être fait si celui-ci est contraire à l'article 3 de la CEDH.

En l'espèce la partie défenderesse n'a pas respecté ces principes.

L'article 3 de la CEDH, ainsi que l'article 4 de la Charte, dispose que « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ». Cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (jurisprudence constante : voir p. ex. Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 218).

La Cour EDH a déjà considéré que l'éloignement par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un Etat contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumise à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays (voir : Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence; adde Cour EDH 26 avril 2005, Müslim/Turquie, § 66).

Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, il convient de se conformer aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 78; Cour EDH 28 février 2008, Saadi/Italie, §§ 128-129 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 108 in fine).

En ce qui concerne l'examen de la situation générale dans un pays, la Cour EDH attaché souvent de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'organisations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales (voir p.ex.: Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §§ 347 et

348 ; Cour EDH 5 juillet 2005, Said/Pays Bas, § 54 ; Cour EDH 26 avril 2005, Müslim/Turquie, § 67 ; Cour EDH 15 novembre 1996, Chahal/Royaume-Uni, §§ 99 et 100). En même temps, la Cour EDH a considéré qu'une simple possibilité de mauvais traitements en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 de la CEDH (voir Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 111) et que, lorsque les sources dont elle dispose décrivent une situation générale, les allégations spécifiques d'un requérant dans un cas d'espèce doivent être corroborées par d'autres éléments de preuve (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 79 ; Cour EDH 28 février 2008, Saadi/Italie, § 131 ; Cour EDH 4 février 2005, Mamatkulov and Askarov/Turquie, § 73 ; Cour EDH 26 avril 2005, Müslim/Turquie, § 68).

Toutefois, il ressort de la jurisprudence de la Cour EDH qu'exceptionnellement, dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la protection de l'article 3 de la CEDH entre en jeu lorsque la partie requérante démontre qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé (voir Cour EDH 28 février 2008, Saadi/Italie, § 132).

En pareilles circonstances, la Cour EDH n'exige pas que la partie requérante établisse l'existence d'autres caractéristiques particulières qui la distingueraient personnellement, si cela devait rendre illusoire la protection offerte par l'article 3 de la CEDH.

Ceci sera déterminé à la lumière du récit de la partie requérante et des informations disponibles sur le pays de destination pour ce qui est du groupe en question (voir : Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 80 ; Cour EDH 23 mai 2007, Salah Sheekh/Pays-Bas, § 148).

En ce qui concerne l'examen des circonstances propres au cas de la partie requérante, la Cour EDH a jugé que le risque invoqué présente un caractère individualisé dès lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable (voir Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 359 in fine).

En ce qui concerne tant la situation générale dans un pays que les circonstances propres au cas de la partie requérante, celle-ci doit disposer de la possibilité matérielle de faire valoir en temps utile lesdites circonstances (voir Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 366).

Dans ce cas, l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH doit être évaluée en fonction des circonstances dont la partie défenderesse avait ou devait avoir connaissance au moment de la décision attaquée (voir mutatis mutandis : Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 81 ; Cour EDH 20 mars 1991, Cruz Varas et autres/Suède, §§ 75-76 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 107). La partie défenderesse doit se livrer à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §§293 et 388). Particulièrement concernant les transferts Dublin vers l'Italie, "il convient, au vu de la situation délicate et évolutive y prévalant, que les décisions se rapportant à des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement du Dublin III soient prises avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux, sur la base d'informations actualisées (Cour EDH, 4 novembre 2014, Tarakhel v. Suisse; Cour EDH, 5 février 2015, A.M.E v. Pays-Bas; Cour EDH, 30 juin 2015; A.S. v. Suisse).

Cela veut dire que tous les éléments qui ont été avancés par la partie requérante doivent être pris en considération par la partie adverse. En l'espèce il est clair que cela n'a pas été le cas, aucune analyse de la situation individuelle n'a été faite par la partie adverse.

La partie requérante n'a pas été entendue sur un éventuel transfert vers l'Italie, ni informée de ses conséquences, de sorte qu'elle n'a pas pu faire valoir des éléments de nature à indiquer l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH. Il n'y a en conséquence pas non plus pu y avoir d'examen aussi rigoureux que possible de ces éléments.

la partie défenderesse a fait une lecture sélective et partielle des informations actuelles sur la situation actuelle des demandeurs d'asile en Italie.

Dans la décision attaquée la partie adverse fait savoir qu' "en ce qui concerne un risque possible d'exposition à des traitements inhumains ou dégradants au sens de l'art. 3 de la CEDH du fait de l'éloignement du candidat vers l'Italie, il est à noter que l'analyse de rapports récents et de divers articles concernant l'Italie (...) fait apparaître qu'une personne ne sera pas automatiquement et systématiquement victime de mauvais traitements ou de traitements inhumains et dégradants au sens de l'art. 3 de la CEDH, du seul fait de son statut de demandeur d'asile ou de sa possible appartenance à ce groupe vulnérable.

Suite à une analyse approfondie de ces différents rapports, on ne peut dès lors affirmer que la gestion de la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs d'asile en Italie ont des déficiences structurelles qui exposeraient ces derniers, transférés en Italie en vertu du règlement du Dublin, à un traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 3 de la CEDH et l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne.

En ce qui concerne les conditions d'accueil des demandeurs d'asile en Italie, une analyse approfondie des rapports et articles démontre que lesdites conditions n'ont pas de déficiences structurelles qui seraient un obstacle à tout renvoi en Italie sur base du règlement 604/2013.

L'analyse des rapports et articles annexés au dossier de l'intéressé, notamment du rapport AIDA de décembre 2015 (p. 40 et 60-85), démontre que les demandeurs d'asile sont accueillis dans des centres pour demandeurs d'asile et qu'ils ont un accès aux conditions matérielles de réception (...). »

Or plusieurs parties du rapport dénotent des problèmes sérieux

« Within the broader category of returnees, a further distinction is deemed necessary depending on whether the returnee had already enjoyed the reception system while he or she was in Italy or not.

- If returnees had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres (CARA or SPRAR). Due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is - in most of the cases - too long, however. Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation. In the last years, temporary reception systems have been established to house persons transferred to 245 ANCI et al., Rapporto sulla protezione internazionale in Italia, 124. 246 As reported to CIR by the Prefettura di Roma. See also M Benvenuti, La protezione internazionale degli stranieri in Italia, Jovene Editore, Napoli 2011. 247 Article 14(4) LD 142/2015. 248 Article 14(5) LD 142/2015. 249 CIR et al., Dublin II Régulation - National Report on Italy, December 2012, 47. 250 Article 1(3) LD 142/2015. 251 Ibid. 64 Italy on the basis of the Dublin III Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found. Such temporary reception has been set up thanks to targeted projects funded by the European Refugee Fund (ERF). At present, 11 centres for the reception of Dublin returnees are operating, out of which seven are specifically addressed to vulnerable persons. There are 3 centres in Rome, 3 in the province of Milan, 2 in Venice, 2 in Bologna and 1 in Bari. They can accommodate a total of 443 Dublin Returnees, who are accommodated for a short/medium period on a turnover basis. Until 30 June 2014, CIR managed an accommodation facility - the "Locanda Dublino" - in Venice, with a capacity of 40 places.

However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organised settlements.²⁵²

- If returnees, who have already been granted a form of protection, had already enjoyed the reception system when they were in Italy, they have no more right to be accommodated in CARA. However, they may be accommodated in these centres in case places are available to allow them to restart the administrative procedure to obtain a permit of stay. The aforementioned projects providing accommodation centres for Dublin returnees funded under ERF ended at the end of June 2015 and it is expected that they will be funded again."

"The centres for Dublin returnees are temporary reception centres established for persons returned to Italy under the Dublin Regulation through specific projects funded by ERF. The last projects ended on June 2015, and presently no reception centres operating under this fund are in place. In the next months, cal

Is for proposal under the AMIF funds should be published to provide a specific accommodation for Dublin returnees who are now accommodated in the regular reception system (AIDA Raport, p. 67)"

Dans sa décision, la partie adverse confirme la plupart de ces informations. Elle souligne en effet que « ce rapport indique également que les demandeurs d'asile transférés en Italie, qui n'ont pas pu être logés dans les centres d'accueil lors de leur précédent séjour en Italie, peuvent encore obtenir une place en CARA ou SPRAR. ». Cependant, dans la phrase suivante, la partie adverse cite une autre partie du rapport, notamment que « ce rapport indique qu'il y a un certain temps d'attente mais n'évalue pas le temps d'attente nécessaire pour obtenir une place. »

Il ressort du passage cité ci-dessus que ce temps d'attente est, dans la majorité des cas, trop long.

Il ressort donc du rapport qu'il y a de fortes chances que la partie requérante se retrouvera à la rue dans l'attente d'une place en CARA ou SPRAR. A ce sujet, aucune motivation n'est reprise dans la décision.

La partie adverse avait donc pour obligation de prendre en considération cette information et de s'informer auprès des autorités italiennes sur la possibilité pour la partie requérante d'être accueilli en cas de transfert vers l'Italie.

Il en va de même pour le passage suivant du rapport, également cité par la partie adverse dans sa décision : « si ce rapport relève que si certains demandeurs d'asile transféré en Italie n'ont pas un accès aux structures d'accueil, il relève que ces personnes trouvent des formes alternatives d'accueil tels que les « self-organised settlements » ».

Ensuite la partie adverse motive - sans aucune référence concrète - que « ainsi ce rapport (et les divers autres rapports) montre(nt) que ces personnes ne sont pas automatiquement exclues du droit à un accueil et que, dans la pratique, il leur est possible de recevoir cet accueil ».

La partie requérante a du mal à comprendre d'où vient cette conclusion de la partie adverse. Le rapport d'AIDA de décembre 2015 indique clairement que « certains demandeurs d'asile transféré en Italie n'ont pas accès aux structures d'accueil ».

La partie adverse apporte aucune preuve concrète de l'inverse. A nouveau, face à ce rapport et ces informations, la partie adverse avait pour obligation de prendre contact avec les autorités italiennes pour s'assurer que la partie requérante aurait accès aux structures d'accueil en cas de retour.

En omettant de faire cela, la partie adverse a clairement failli à son obligation de se livrer à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH.

Or ces conditions d'accueil sont dénoncées par d'autres sources, que la partie adverse ne peut ignorer :
« Conditions of reception centres (...)

20. CARAs do not all offer the same reception services. The quality of assistance varies between facilities, and sometimes fails to meet adequate standards. Areas of concern include the provision of legal and psychosocial assistance; inadequate identification, referral and care provided to vulnerable individuals owing to low levels of coordination among stakeholders; lack of capacity for necessary logistical follow-up; and unsystematic monitoring of reception conditions by the relevant authorities, resulting in complaints not being unaddressed.

21. CARAs are reportedly often overcrowded; accordingly, the quality of the accommodation services offered is not equivalent to those of the SPRAR centres or other reception facilities of a smaller size, and can be highly variable among CARAs themselves. Depending on the CARA, and to differing extents, overcrowding can exacerbate problems relating to insufficient food; a lack of sufficient sanitation facilities; limited space available for assistance, legal advice and socialization; the physical inadequacy of the facilities; the remoteness of the centres and their isolation from the community; and difficulties in gaining access to appropriate information." UN Human Rights Council (formerly UN Commission on Human Rights): Report of the Special Rapporteur on the human rights of migrants, François Crépeau; Addendum; Follow-up mission to Italy (2-6 December 2014) [A/HRC/29/36/Add.2], 1 May 2015"

Rapport d'AIDA de décembre 2015 en rapport aux conditions d'accueil difficiles et précaires:

« "CARA do not all offer the same reception services. Their quality of assistance varies between facilities and sometimes fails to meet adequate standards, especially regarding the provision of legal and psychosocial assistance.²⁵⁵ Identification, referral and care provided to vulnerable individuals is often inadequate due to low levels of coordination among stakeholders, an inability to provide adequate legal and social support as well as the necessary logistical follow-up.²⁵⁶ Finally, the monitoring of reception conditions by the relevant authorities is generally not systematic and complaints often remain unaddressed.²⁵⁷ As mentioned above, LD 142/2015 provides for a monitoring system in reception centres by the Prefecture through the social services of Municipalities.²⁵⁸" (AIDA Rapport, p. 65)

"In fact, where there is no place available in neither SPRAR nor CARA, the Prefecture nevertheless sends asylum seekers to one of those structures, thereby exceeding their maximum reception capacity. As a result, this causes overcrowding and a deterioration of material reception conditions (see the section on Conditions in Reception Facilities)." (AIDA Rapport, p. 65)

"As acknowledged by the extraordinary Commission for the protection and promotion of human rights of the Senate, "in Italy from 2011 a progressive deterioration of the accommodation standards for asylum seekers has been registered, which has worsened since 2012 and 2013".²⁸⁹ The Commission highlighted the need to enlarge the number of available places within the SPRAR system and pointed, inter alia, to the lack of integration measures for beneficiaries of international protection. These problems have partially been addressed by the Government through the enlargement of the national - reception system as well as through the establishment of a National Plan for Integration.

Nevertheless, in the November 2014 case of *Tarakhel v Switzerland*, ²⁹⁰ the applicants complained against the housing conditions in the centre where they lived, defined as extremely poor, in particular due to the lack of hygienic and health services. The Court held that:

"[I]n view of the current situation as regards the reception system in Italy, and although that situation is not comparable to the situation in Greece which the Court examined in *M.S.S.*, the possibility that a significant number of asylum seekers removed to that country may be left without accommodation or accommodated in overcrowded facilities without any privacy, or even in insalubrious or violent conditions, is not unfounded." ²⁹¹

With regard to the difficulties inherent in the reception of Dublin cases, specific ERF-funded projects have been established. The Italian authorities should indicate the reception project from the moment they take charge of the person concerned. This practice was already developing before the judgment in *Tarakhel*." (AIDA Rapport, p. 70)

Surpopulation systématique:

"As of the end of June 2015, CARA hosted approximately 10,000 asylum seekers. The situation of some CARAs is particularly critical because of overcrowding. This is the case of: the CARA of Bari, which can

accommodate a maximum of 1,216 persons, but hosted 1,440 asylum seekers; the CARA of Catania Mineo, with a maximum capacity of 3,000 persons, but hosted 3,422 asylum seekers; the CARA of Iuzio, with a maximum capacity of 138, which hosted 252 asylum seekers (AIDA Rapport, p. 67)"

Au lieu de s'enquérir auprès des autorités italiennes par rapport aux conditions d'accueil, la partie adverse s'en tient à motiver de manière stéréotypée et générale sans citer de sources particulières : « il n'y a pas de la part des autorités italiennes une intention volontaire d'attenter à la vie, la liberté ou l'intégrité », « mais montrent aussi que des mesures sont prises afin de combler certaines lacunes », « la perception des conditions de réception varie également d'une personne à l'autre ».

Ces affirmations n'ont aucun fondement ou sont basées sur des informations datées (par ex. « Italie : il faut faire la queue pour tout, la vie au CARA de Minéo », 22/10/2014).

La motivation de la partie adverse apparaît clairement stéréotypée et théorique et ne tient nullement compte de la réalité sur place.

Que cette réalité doit tenir compte du profil de vulnérabilité accrue de la partie requérante or le problème est passé sous silence.

Dans l'arrêt du 29 septembre 2015, N° . 153 260 LE Conseil avait considéré que:

D'une part, le Conseil constate qu'il ressort des informations les plus récentes examinées par la partie défenderesse, à savoir le rapport AIDA de janvier 2015 et un bref complément d'information d'avril 2015, que l'Italie prend des mesures pour répondre aux déficiences de son système d'accueil des demandeurs d'asile, notamment la mise en place de structures spécifiques pour les demandeurs d'asile renvoyés en Italie sur base du Règlement Dublin III grâce aux fonds ERF. La partie défenderesse avance également dans la décision attaquée, que les demandeurs d'asile faisant l'objet d'un transfert dit de Dublin basé sur un projet FER sont accueillis par des ONG lors de leur arrivée dans un aéroport et dirigés vers des centres d'accueil en tenant compte de leur situation personnelle. Néanmoins, il apparaît à la lecture de ces informations, qu'il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes - lui offrant ainsi un abri -, ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles - les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées le temps de l'examen de la demande d'asile. La décision attaquée indique d'ailleurs que les demandeurs faisant l'objet d'un transfert Dublin peuvent avoir un accès plus limité au système d'accueil italien.

Il n'y a eu aucune modification permettant une appréciation différente, La partie adverse ne prévoit notamment aucune garantie que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes - lui offrant ainsi un abri

- ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles.

La partie adverse n'a pas non plus pris en compte l'afflux massif de réfugiés arrivés par la mer, qui a augmenté encore les derniers mois ni sur la difficulté de mettre en application la « relocation » suivant le plan de répartition européen instauré dans l'urgence.

A cet égard, votre Conseil a jugé dans l'arrêt n° 153.580, déjà cité ci-dessus: D'autre part, le Conseil fait valoir en termes de requête que la partie défenderesse n'a pas tenu compte de l'afflux massif de réfugiés en Italie ces derniers mois et « qu'en date du 22 septembre 2015, soit le 22 septembre 2015, soit le jour de la prise de la décision attaquée, les Ministres de l'intérieur de l'Union Européenne sont parvenus à un accord au sujet de l'accueil de 120.000 migrants. Ce même accord prévoit que 66.000 réfugiés seront « relocalisés à partir de la Grèce et de l'Italie dans toute l'Union Européenne » (pièce 3). Il est évident que les termes de cet accord étaient en préparation depuis plusieurs semaines (pièce 4) et que plusieurs réunions européennes avaient déjà eu lieu afin de tenter de parvenir à un accord concernant la « crise des réfugiés » ».

Il ne ressort nullement de la décision attaquée que la partie adverse a pris en compte l'évolution récente en Italie, qui est actuellement confrontée à un afflux des migrants que les autorités ne savent pas gérer et qui a pour conséquence que la capacité maximale des centres d'accueil est dépassée.

La décision évoque du reste à plusieurs reprises non une amélioration en cours, mais au long terme, alors que le renvoi de la partie requérante est lui imminent.

Selon le rapport 2016/2017 d'amnesty international (<https://www.amnesty.org/fr/countries/europe-and-central-asia/italy/report-italy/>):

des personnes traumatisées et épuisées par leur voyage ont été interrogées à la hâte, sans avoir été correctement informées de leurs droits ni des conséquences juridiques de leurs déclarations, par des policiers n'ayant pas reçu de formation leur permettant de déterminer quelles étaient les personnes ayant besoin d'une protection. Des milliers de personnes qui n'ont pas été considérées comme ayant besoin d'une protection, et qui se trouvaient de ce fait en situation irrégulière dans le pays, ont fait l'objet d'arrêts d'expulsion ou ont reçu des avis de refus leur imposant de quitter le pays par leurs propres moyens. Celles qui avaient reçu un tel avis et qui ne pouvaient pas franchir la frontière faute d'argent ou de papiers étaient confrontées au risque de violences ou d'exploitation.

Les ressortissants de pays avec lesquels l'Italie avait négocié des accords de rapatriement ont continué d'être renvoyés de force dans leur pays d'origine, souvent quelques jours seulement après avoir débarqué. On pouvait donc craindre qu'ils n'aient pas eu accès à une procédure d'asile satisfaisante et qu'ils aient été expulsés sans que les risques encourus par chacun à son retour n'aient été évalués, en violation de l'interdiction des expulsions collectives.

Le président de la république italien a estimé que la situation en Italie demandeurs d'asile devenait ingérable (annexes trois);

On retiendra à l'appui de cette déclaration les chiffres des demandeurs d'asile de 75.890 durant les cinq premiers mois de 2017 et de déjà 12.000 au cours des derniers jours (annexe quatre)

Ainsi, la partie adverse ne s'est pas du tout livrée à un examen rigoureux et complet sur base des informations actualisées, tel que prévu par la jurisprudence de votre Conseil et de la Cour Européenne des Droits de l'Homme.

Cependant, depuis l'arrêt Tarakhel d Suisse, cette motivation ne peut plus suffire. La partie adverse doit obtenir des garanties précises et fiables avant le transfert.

En l'espèce, la partie adverse n'a nullement obtenu ces garanties. Elle n'a même pas reçu de réponse à sa demande de prise en charge !.

Ni les autorités italiennes, ni la partie adverse n'apportent de garanties suffisantes par rapport à l'accueil du requérant en Italie.

Dès lors, au regard de la teneur des déclarations de la partie requérante et des rapports précités, il appert que la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle, se contentant d'une motivation générale sans adéquation suffisante avec les arguments avancés par la partie requérante en vue de faire obstacle à son éloignement vers l'Italië.

Ainsi, il apparaît que la partie défenderesse n'a pas pris en considération tous les éléments qu'elle a portés à sa connaissance et qu'il n'est pas davantage permis de comprendre ce qui permet à la partie défenderesse d'affirmer, in specie, que l'Italie puisse accueillir la partie requérante de manière adéquate, compte tenu de sa problématique et de son profil vulnérable aggravé.

Il résulte de ce qui précède que la partie défenderesse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH.

Le moyen invoquant la violation de l'article 3 de la CEDH, de même que la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et 62 de la loi du 15 décembre 1980, est dès lors sérieux."

2.2.1. Beide middelen worden, gelet op hun inhoudelijke verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In de bestreden beslissingen wordt er op gewezen dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag gelet op artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 25, tweede lid van de Dublin III-verordening. Verweerder licht toe dat op basis van een vergelijkend vingerafdrukken-onderzoek werd vastgesteld dat verzoeker reeds werd aangetroffen in Italië wegens illegale binnenkomst op 24 oktober 2016 alsook dat hij aldaar reeds asiel vroeg op 26 oktober 2016. In deze beslissingen kan verder ook worden gelezen dat op 1 juni 2017 een terugnameverzoek werd gericht aan de Italiaanse autoriteiten – met name op grond van artikel 18, eerste lid, b van de Dublin III-verordening – dat evenwel niet werd beantwoord binnen de door artikel 25, eerste lid van deze verordening vooropgestelde termijn waardoor Italië overeenkomstig het tweede lid van deze bepaling de verantwoordelijke lidstaat is geworden. Aldus dient te worden aangenomen dat verweerder in zijn beslissing zowel de motieven in rechte als in feite heeft opgenomen op basis waarvan volgens hem Italië de verantwoordelijke lidstaat is en dit op zodanige wijze dat verzoeker in staat wordt gesteld op nuttige wijze op te komen tegen deze beslissing.

Er wordt verder uitvoerig gemotiveerd inzake artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en waarom geen dergelijk risico wordt weerhouden, noch op grond van de algemene situatie voor asielzoekers en Dublinterugkeerders in Italië noch op grond van verzoekers individuele situatie. Dit aan de hand van zowel verschillende gezaghebbende rapporten die de algemene situatie van asielzoekers

en Dublinterugkeerders in Italië beschrijven als de concrete door verzoeker afgelegde verklaringen inzake zijn individuele situatie. Bijgevolg dient te worden aangenomen dat ook deze motivering verzoeker in staat stelt kennis te nemen van de redenen waarom verweerder een reëel risico in de zin van deze bepalingen bij overdracht aan Italië niet weerhield.

Verzoeker blijft in gebreke met concrete argumenten aan te tonen dat de voormelde motivering niet afdoende is. Hij betoogt dat artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet niet uiteenzet om welke redenen de Belgische Staat zich niet verantwoordelijk zou kunnen verklaren voor de behandeling van de asielaanvraag (*"l'article 51/5 de la loi du 15.12.1980 [...] n'énonce nullement pour quelles raisons la Belgique ne pourrait se déclarer responsable ou envisager de se déclarer responsable de la demande d'asile formulée par la partie requérante"*). Hij verwijst hierbij naar artikel 17 van de Dublin III-verordening. De Raad stelt vast dat dit een kritiek lijkt te zijn op de wet, waarvoor hij niet bevoegd is. In ieder geval toont verzoeker met dit betoog niet aan dat de thans bestreden beslissingen – waarin tevens wordt gemotiveerd waarom hogere rechtsnormen zoals artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest zich niet verzetten tegen de overdracht aan Italië, net zomin als de gezondheidstoestand of andere elementen die kunnen wijzen op een bijzonder kwetsbaar profiel als asielzoeker – zijn aangetast door enig gebrek in de (formele) motivering of dat enig concreet aspect van zijn situatie hierbij ten onrechte niet is beantwoord.

Verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissingen op stereotiepe wijze wordt geantwoord op de door hem aangebrachte redenen waarom hij zijn asielaanvraag wenst te zien behandeld in België. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker deze motivering ten onrechte beperkt tot de motivering dat de louter persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven geen grond kan zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule vervat in de Dublin III-verordening. Bijkomend wordt gemotiveerd dat verzoekers ontkenning reeds asiel te hebben gevraagd niet kan worden bijgetreden gelet op het *"EURODAC-resultaat type 1"* en verzoeker niet aangaf gezondheidsproblemen te hebben en evenmin medische stukken aanbracht. Verweerder hield verder rekening met verzoekers verklaringen dat hij bij aankomst in Italië ziek was en verwondingen had en hij hiervoor niet werd behandeld. Verweerder stelde dat verzoeker deze verklaringen niet verder duidde of staafe en niet verduidelijkte hoe ernstig zijn ziekte of verwondingen waren. Hij verwees verder naar het door de *"European Council on Refugees and Exiles"* (ECRE) gecoördineerde project *"Asylum Information Database - National Country Report - Italy"* (Maria de Donato, up-to-date tot 31 december 2016, verder AIDA-rapport genoemd) om te stellen dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg, zowel juridisch als in de praktijk, en geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen ter zake. Verweerder merkte ook nog op dat uit verzoekers verklaringen en de elementen van het dossier niet blijkt dat hij in de onmogelijkheid was om verhaal te halen bij de bevoegde instanties in Italië. Er blijkt aldus geenszins dat verweerder verzoekers bezwaren tegen een terugkeer naar Italië op louter gestandaardiseerde wijze heeft beantwoord. Ten overvloede dient bovendien te worden geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat enige door hem aangebrachte reden die zich zou verzetten tegen een overdracht aan Italië ten onrechte niet werd beantwoord of niet op afdoende wijze. In zoverre hij aangeeft dat niet adequaat wordt geantwoord op zijn verklaring dat de Italiaanse autoriteiten zijn asielaanvraag geen kans hebben gegeven, stelt de Raad vast dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert dat verweerder hieromtrent heeft geduïd dat de terugname van verzoeker werd gevraagd aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 18, eerste lid, b van de Dublin III-verordening en dit impliceert dat het onderzoek van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties na overdracht zal worden aangevat dan wel zal worden verdergezet. Hij benadrukte dat de asielaanvraag van verzoeker in Italië nog niet werd afgesloten en hij na zijn aankomst in Italië zijn asielaanvraag zal kunnen verderzetten. Op geen enkele wijze licht verzoeker toe waarom deze motivering dan niet als adequaat en afdoende is te beschouwen. Hij beperkt zich op dit punt wezenlijk ook tot een loutere bewering, zonder in dit verband enig begin van bewijs voor te leggen.

Verzoeker maakt nog melding van een tegenstrijdigheid in de motivering *"en ce qu'elle touche également l'intérêt primordial d'un enfant mineur séparé de son plus proche parent, à savoir en l'occurrence sa mère, la partie requérante"* (vertaling: omdat ook wordt geraakt aan het hoger belang van het kind dat wordt gescheiden van zijn moeder). In casu is verzoeker evenwel een (alleenstaande)

man van wie niet blijkt dat hij wordt vergezeld door een kind. Enige concrete tegenstrijdigheid in de motivering blijkt niet.

De gegeven motieven zijn pertinent en draagkrachtig en verzoeker slaagt er niet in enig gebrek in de formele motivering concreet aannemelijk te maken. In het licht van hetgeen voorafgaat, kan worden aangenomen dat is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.3. Artikel 4 van de Dublin-III verordening betreft het recht op informatie. Verzoeker stelt op geen enkel ogenblik te zijn geïnformeerd over de toepassing van deze verordening en nog minder over de daarin voorziene termijnen en de gevolgen ervan. Hij betoogt dat het onderwerp zelfs niet ter sprake is gekomen en het louter aanbrengen van een stempel "*interview Dublin*" op de bijlage 26 in dit verband niet kan volstaan. Hij stelt dat het interview plaatsvond zonder dat hij was geïnformeerd en hij aldus de gevolgen hiervan niet kon inschatten. Hij geeft ook aan dat hij niet voldoende grondig werd ondervraagd over de redenen waarom hij een terugkeer naar Italië vreest en dat hij zijn asielaanvraag in België wenst te zien behandeld.

De Raad merkt allereerst op dat de vereiste van artikel 4 van de Dublin III-verordening – dat informatie aangaande de toepassing van deze verordening wordt verstrekt, zoals aangaande de doelstelling van de verordening, de gevolgen van het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in een andere lidstaat, de criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, de rangorde van de criteria, het persoonlijk onderhoud, de mogelijkheid om informatie te verschaffen over familieleden, de mogelijkheid om een overdrachtsbesluit aan te vechten, het feit dat lidstaten gegevens kunnen uitwisselen, het recht op toegang tot deze gegevens – niet betekent dat dit in de bestreden beslissingen zelf allemaal moet zijn vermeld of dat alle aangehaalde elementen uit deze beslissingen moeten blijken.

De Raad wijst op het koninklijk besluit van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat garanties inhoudt voor vreemdelingen die een asielaanvraag indienen. Uit artikel 2 van het bovenvermeld koninklijk besluit van 11 juli 2003 blijkt dat aan elke asielzoeker een algemene informatiebrochure, opgesteld in een taal waarvan hij redelijkerwijze kan worden geacht deze te begrijpen, ter beschikking wordt gesteld op het moment waarop hij een asielaanvraag indient overeenkomstig de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51 van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 3 van voormeld koninklijk besluit blijkt dat deze algemene informatiebrochure minstens inlichtingen bevat over enerzijds het verloop van de asielprocedure en anderzijds de toepassing van de Dublinreglementering en de gevolgen die daaruit kunnen voortvloeien met inbegrip van de beroepsmogelijkheden.

De Raad gaat ervan uit dat verzoeker dergelijke brochure heeft ontvangen, net als elke andere asielzoeker. Het administratief dossier bevat geen aanwijzingen dat dit niet zou zijn gebeurd en verzoeker verstrekt in zijn verzoekschrift evenmin dergelijke aanwijzingen.

Gelet op het feit dat hij via de informatiebrochure voorafgaandelijk informatie kreeg over de toepassing van de Dublin III-verordening zoals artikel 4, derde lid van deze verordening het voorschrijft, kan verzoeker niet voorhouden niet te weten dat hem vragen gingen worden gesteld in het kader van de toepassing van deze verordening of dat hij daaromtrent niet passend werd geïnformeerd en de gevolgen hiervan niet kon inschatten.

Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker in het kader van zijn persoonlijk onderhoud wel degelijk de kans heeft gehad elementen gelieerd aan zijn grondrechten aan te voeren teneinde de overdracht aan Italië te verhinderen en dit voorafgaandelijk aan de bestreden beslissingen. Tijdens het Dublinverhoor werd aan verzoeker gevraagd vanwege welke specifieke redenen hij besloot asiel aan te vragen in België en of hij met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling redenen had om zich te verzetten tegen een overdracht naar Italië in het kader van de Dublin III-verordening. Tevens werd er geïnformeerd naar de gezondheidstoestand van verzoeker.

Verzoeker uitte bezwaar tegen een overdracht naar Italië om reden dat hij er bij aankomst ziek was en nog verwondingen had doch geen behandeling kreeg. Hij stelde evenzeer dat het er koud was en hij op

een zeker ogenblik gedurende drie dagen de weg kwijt was en hem vervolgens in het opvangcentrum werd meegedeeld dat hij er niet langer welkom was en zijn asielprocedure was afgesloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij niet op voldoende wijze de mogelijkheid heeft gekregen om zijn bezwaren kenbaar te maken of dat hij niet de kans kreeg om de informatie te verschaffen die hij nuttig achtte – er werd zo aan het eind van het gehoorverslag nog de open vraag gesteld: “*Andere nuttige informatie:*” waarbij verzoeker stelde geen andere informatie te hebben – noch dat hij na dit gehoor niet de mogelijkheid heeft gehad om nog bijkomende elementen kenbaar te maken aan verweerder.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker een persoonlijk onderhoud heeft gekregen, dat hij werd gewezen op de toepassing van de Dublinreglementering en op het feit dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is, dat hij zijn bezwaren heeft kunnen uiten tegen een overdracht naar Italië en dat hij de mogelijkheid heeft gekregen om de informatie te verschaffen die hij nuttig achtte.

Ook heeft verzoeker een document ondertekend waarbij hij instemde met het uitwisselen van gegevens door de lidstaten. De mogelijkheid om een beroep in te stellen, blijkt dan weer uit de akte van kennisgeving van de bestreden beslissingen.

Ten overvloede wijst de Raad er ook op dat waar verzoeker meent dat niet blijkt dat de informatie op grond van artikel 4 van de Dublin III-verordening werd verschaft, de Raad zich de vraag stelt naar het belang dat verzoeker hierbij kan laten gelden. Zelfs indien hij van oordeel is dat hij op het ogenblik van het interview het belang van zijn antwoorden en de onderliggende redenen van de specifieke vragen niet beseftte en hierdoor werd benadeeld, geeft verzoeker thans immers niet aan dat hij nog bijkomende nuttige elementen had kunnen aanbrengen die van belang konden zijn in het beslissingsproces.

Met zijn betoog maakt verzoeker een schending van artikel 4 van de Dublin III-verordening niet aannemelijk.

2.2.4.1. Waar verzoeker stelt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.2.4.2. In zoverre verzoeker zich verder beroept op “*het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen met alle elementen van de zaak*” lijkt hij de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan te voeren. Dit beginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.2.4.3. Beide beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en verzoekers grief dat een verwijdering naar Italië voor hem een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandelingen.

2.2.4.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden

bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinreglementering is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinreglementering toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke en de morele integriteit en op de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Waar de verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het

bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

2.2.4.5. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van voormeld artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in voormeld artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3, tweede lid, tweede paragraaf van de Dublin III-verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een

asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, eerste lid van de Dublin III-verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

2.2.4.6. In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als Dublinterugkeerder, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij overname door Italië zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

2.2.4.7. De Raad gaat aldus in de eerste plaats na of verweerder een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublinterugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoeker, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.2.4.8. Verweerder heeft in de bestreden beslissingen geduid dat verzoeker bij terugkeer naar Italië zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten dan wel verderzetten en door de Italiaanse instanties niet zal worden verwijderd naar het herkomstland zonder een volledig en gedegen alsook objectief en onpartijdig onderzoek van de asielaanvraag. Hierbij werd er ook op gewezen dat Italië, net als België, het Verdrag van Genève ondertekende en partij is bij het EVRM en er kan worden van uitgegaan dat Italië het non-refoulementbeginsel en de andere uit deze verdragen voortvloeiende verplichtingen zal nakomen. Ook werd er op gewezen dat Italië, net als België, asielaanvragen aan een individueel onderzoek onderwerpt en de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus er- of toekent overeenkomstig de in de internationale en Europese regelgeving voorziene voorwaarden. Hij benadrukte dat een lezing van het AIDA-rapport, dat specifiek handelt over de situatie van Dublinterugkeerders, geenszins doet besluiten dat deze groep geen toegang zou krijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en uitgesloten zou zijn van bijstand. Zo meldt het rapport, zo motiveerde verweerder, ook dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker als dusdanig geen concrete argumenten aanbrengt ter weerlegging van deze motivering. Hij geeft niet aan dat hij niet opnieuw toegang tot de asielprocedure in Italië zal kunnen verkrijgen en evenmin dat de asielprocedure in Italië niet adequaat is en geen voldoende waarborgen biedt.

In zoverre verzoeker verwijst naar een rapport van Amnesty International dat de situatie in de zogenaamde '*hotspots*' in Italië op de korrel neemt, stelt de Raad vast dat verweerder in de bestreden beslissingen benadrukte dat deze omstandigheden geen betrekking hebben op de situatie van verzoeker nu hij onder de bepalingen van de Dublin III-verordening niet terug naar de Italiaanse '*hotspots*' zal worden gebracht. Verweerder merkte op dat er in dit rapport geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten aan Italië in het kader van de Dublin III-verordening. Verzoeker brengt ook op dit punt geen concrete argumenten naar voor ter weerlegging van deze vaststellingen, zodat niet blijkt dat de verwijzing naar dit rapport dienstig is in zijn situatie.

2.2.4.9. Wat de opvangvoorzieningen in Italië betreft, benadrukt de Raad dat in casu enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublinterugkeerders, wordt onderzocht.

Vooreerst stelt de Raad vast dat er in de bestreden beslissingen, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, op wordt gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. voor het EHRM:

“Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet- gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).”

De Raad stelt vast dat het EHRM eind 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublinoverdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland).

De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).

Uit verdere lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublinterugkeerders in Italië. Verweerder heeft bij zijn onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De Raad stelt vast dat verweerder zich hoofdzakelijk heeft gesteund op het reeds aangehaalde AIDA-rapport van december 2016 en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (*“Schweizerische Flüchtlingshilfe”*) *“Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien”* van augustus 2016 (hierna: het SFH/OSAR-rapport). Verder steunde hij zich op volgende recente bronnen:

- *“Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”*, ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015;
- *“Third resettlement and relocation forum – Italian Roadmap”* van 1 oktober 2015;
- het rapport van Amnesty International *“Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights”* van 2016.

Verweerder hield er in het geval van verzoeker allereerst rekening mee dat hij reeds een asielaanvraag had ingediend in Italië en in deze hoedanigheid reeds opvang heeft genoten in dit land. In dit verband stelde hij als volgt:

“Betrokkene verklaarde verder ook dat hij niet langer welkom was in het opvangcentrum waar hij verbleef in Italië nadat hij na drie dagen weer arriveerde daar. In dit verband merken we op dat het Italiaanse decreet 142/2015 van 18 augustus 2015 een omzetting vormt van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (‘opvangrichtlijn’). Deze Richtlijn laat toe dat lidstaten onder bepaalde voorwaarden de materiële opvangvoorzieningen intrekken indien een verzoeker om internationale bescherming de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien hun toestemming is vereist, zonder toestemming. We merken op dat het loutere gegeven dat een beslissing tot intrekking van dergelijke materiële opvangvoorzieningen, omdat een asielzoeker in Italië zijn opvangplaats zonder verwittiging of toestemming verlaat, niet per definitie een reëel risico vormt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Bovendien verwijzen we ook naar het meest recente rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (“Schweizerische Flüchtlingshilfe”* - *Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien*”, Bern, augustus 2016, verder SFH-rapport genaamd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die*

binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. Daarin wordt uitdrukkelijk aangegeven dat er een procedure voorzien is voor het herkrijgen van opvang. De betrokkene dient desgevallend een afspraak te maken met de bevoegde prefectuur en uit te leggen waarom de opvangplaats verlaten werd. Het is in dat geval aan de bevoegde prefectuur om te beslissen of de betrokkene opnieuw wordt toegelaten tot het opvangstelsel (pagina 28). Ons inziens maakt de betrokkene niet aannemelijk dat deze specifieke procedure in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te verkrijgen in Italië. Bovendien vindt de mogelijkheid om de materiële opvang in te trekken steun in artikel 20, lid 1, a van de Richtlijn 2013/33/EU en komt Italië daarmee niet tekort aan de verplichtingen uit deze Richtlijn.”

Verweerder komt verder tot de conclusie dat de bovenstaande bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld verschaffen en geen aanleiding geven om te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië zodanige structurele tekortkomingen vertonen dat Dublinterugkeerders per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In de bestreden beslissingen wordt niet ontkend dat de grote instroom van asielzoekers Italië voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang, maar er wordt verwezen naar rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublinterugkeerders en asielzoekers in Italië is geregeld.

Verweerder baseert zich onder meer op het AIDA-rapport van december 2016 met betrekking tot de situatie van Dublinterugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het SFH/OSAR-rapport van 2016 dat ruim aandacht besteedt aan de situatie van Dublinterugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan.

Verweerder besluit na lezing van beide rapporten dat deze *“geen aanleiding [geven] te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”* Hij merkt op dat *“de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.”*

Er wordt voor wat betreft de algemene opvangcapaciteit in Italië gesteld:

“Betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de “Dublin-verordening” overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64).

[...]

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (“Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze”, pagina 15). Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - “Associazione nazionale Comuni Italiani”) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (“The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the

country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>). Dit toont alvast ook aan dat er door de Italiaanse overheid tal van inspanningen geleverd worden om het hoofd te bieden aan voormelde tekortkomingen en Italië heeft dan ook de nodige praktische maatregelen genomen om te garanderen dat de regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein. Het staat derhalve buiten kijf dat Italië de nodige inspanningen levert om in opvang te voorzien.

Zo blijkt uit het AIDA-rapport tevens ook dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zogenaamde eerste lijnsopvang, enerzijds, en zogenaamde tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk. Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF rapport van 2016 blijkt dat Dublin- terugkeerders meestal hierin worden opgevangen. Daarnaast blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat betrokkene aan zijn lot zal worden overgelaten bij zijn aankomst in Italië."

Verweerder brengt ook volgende nuancering aan wat betreft een recent rapport van Amnesty International van 2016: "Hierbij wensen we wel op te merken dat een rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar specifieke omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich uitsluitend focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Uit de beschrijving van wat de hotspots zijn en wat de bedoeling er achter is vanuit de Europese Unie, blijkt zeer duidelijk dat deze hotspots niet bedoeld zijn voor Dublin-terugkeerders. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013."

Verweerder besluit vervolgens: "Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen."

Verzoeker kan, in het licht van voormelde omstandige motivering, niet zonder meer verwijzen naar of citeren uit het AIDA-rapport van december 2016 of het SFH/OSAR-rapport van augustus 2016, zonder concreet en precies te argumenteren waarom de visie van verweerder – die de erin genomen standpunten, samen gelezen met informatie uit andere recente bronnen, niet van die aard acht dat ze doen besluiten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet zou nakomen – kennelijk onredelijk, niet correct of onzorgvuldig zou zijn. Verzoeker kan zich er niet mee tevreden stellen louter te verwijzen naar pagina's in een rapport dat ook door verweerder wordt aangewend om te besluiten dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen. Hij dient op concrete wijze precieze elementen aan te reiken die toelaten vast te stellen dat dit besluit in casu steunt op een incorrecte feitenvinding, miskennis van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel kennelijk onredelijk is. Hij blijft op dit punt in gebreke.

Verzoeker kan – gelet op de motieven van de bestreden beslissingen – niet dienstig voorhouden als zou verweerder geen rekening hebben gehouden met de grote toestroom van migranten en asielzoekers die Italië kent. Verweerder heeft omstandig gemotiveerd, en dit aan de hand van de voormelde rapporten waarvan dient te worden aangenomen dat deze de grote toestroom van migranten en asielzoekers ook reeds in rekening brengen, dat er weliswaar nog sprake is van tekortkomingen doch zonder dat blijkt dat deze tekortkomingen zich op een zodanige schaal situeren dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt, daarbij rekening houdend met de andere in de bestreden beslissingen weergegeven bronnen. Verzoeker betoogt dat Italië deze toestroom momenteel niet onder controle heeft, doch zonder zulks concreet aan te tonen. Hij toont niet concreet aan dat dit land voor de personen die asiel aanvragen – hetgeen maar een deel betreft van de personen die er toekomen – geen adequate opvang kan voorzien. Het enkel wijzen op het gegeven dat bepaalde opvangcentra meer asielzoekers opvangen dan is voorzien, kan in dit verband nog niet volstaan om een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen aan te tonen.

In zoverre verzoeker citeert uit het vorige AIDA-rapport van december 2015 merkt de Raad op dat dit rapport als achterhaald dient te worden beschouwd, waar dit rapport werd geactualiseerd in december 2016. Het betoog van verzoeker dient te worden bekeken in het licht van de recentste versie van het AIDA-rapport, zoals dit door verweerder werd aangehaald in de bestreden beslissingen en voorhanden is in het administratief dossier.

Verzoeker betoogt dat hij te lang zal moeten wachten op een opvangplaats en in afwachting zijn tijd op straat zal moeten doorbrengen en stelt dat hieromtrent niet nader wordt gemotiveerd. Hij merkt tevens op dat uit het AIDA-rapport blijkt dat er gevallen zijn gekend van Dublinterugkeerders die geen opvang verkregen.

De Raad merkt allereerst op dat zowel het AIDA-rapport als het OSAR/SFH-rapport melding maakt van een onderscheid dat moet worden gemaakt tussen enerzijds Dublinterugkeerders die nog geen opvang hebben genoten als asielzoeker in Italië en anderzijds Dublinterugkeerders die wel reeds opvang genoten als asielzoeker in Italië en hun opvangplaats hebben verlaten. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder, gelet op verzoekers verklaringen dat hem als asielzoeker in Italië reeds een plaats in een opvangcentrum was toegekend, is uitgegaan van deze tweede situatie. Hij hield rekening met de moeilijkheden die in deze situatie kunnen bestaan om opnieuw opvang te verkrijgen. Met name hield hij er rekening mee dat verzoekers recht op opvang in Italië mogelijk is ingetrokken omdat hij de hem toegewezen opvangstructuur verliet zonder de hiervoor bevoegde instanties op de hoogte te stellen of, indien hun toestemming is vereist, zonder toestemming. Hij benadrukte dat de ter zake geldende bepalingen van het Italiaanse decreet 142/2015 van 18 augustus 2015 een omzetting vormen van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (hierna: de opvangrichtlijn) en deze wetgeving bijgevolg in lijn is met deze richtlijn. Hij stelde dat een intrekking van de materiële opvang nog niet automatisch gelijk staat met een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Hij wees er op dat in deze situatie in het OSAR/SFH-rapport uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van een procedure tot het opnieuw verkrijgen van opvang, waartoe een afspraak kan worden gemaakt bij de bevoegde prefectuur en waarbij kan worden toegelicht waarom de opvangstructuur werd verlaten. De bevoegde prefectuur dient vervolgens te beslissen of de betrokkene opnieuw wordt toegelaten tot opvang. Verweerder motiveerde dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat deze specifieke procedure in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te verkrijgen.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aangeeft dat het bestuur ten onrechte uitging van de situatie waarin hij reeds een opvangplaats als asielzoeker kreeg toegekend in Italië. In deze situatie stelt de Raad vast dat, zoals verweerder correct opmerkt, de opvangrichtlijn inderdaad toelaat dat de opvang van een asielzoeker wordt ingetrokken in onder meer de situatie dat de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats wordt verlaten zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien toestemming vereist is, zonder toestemming. Dit dient evenwel op gemotiveerde wijze te gebeuren en wanneer de verzoeker wordt opgespoord of zich vrijwillig bij de betrokken instantie meldt, dient een met redenen omklede, op de redenen voor de verdwijning gebaseerde beslissing te worden genomen inzake het opnieuw verstrekken van sommige of alle ingetrokken materiële opvangvoorzieningen. Het enkele gegeven dat een beslissing tot intrekking van de materiële opvangvoorzieningen wordt genomen indien een asielzoeker in Italië zijn opvangplaats zonder verwittiging dan wel toestemming verlaat, houdt – zoals verweerder terecht stelt – nog niet per definitie in dat een reëel risico blijkt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Het OSAR/SFH-rapport (p. 28) voorziet

inderdaad in een procedure tot het opnieuw verkrijgen van opvang bij de bevoegde prefectuur. Hierbij wordt rekening gehouden met situaties van bijzondere kwetsbaarheid die een opvang noodzakken. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat deze procedure dan in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te verkrijgen of dat in geval van prangende redenen in het licht van artikel 3 van het EVRM niet opnieuw opvang kan worden verkregen.

Zelfs voor zover in afwachting van een beslissing van de bevoegde prefectuur in beginsel geen recht op opvang geldt, merkt de Raad nog op dat verzoeker nalaat concrete argumenten aan te brengen die aannemelijk maken dat dit in zijn geval problematisch is of dat hij hierdoor dreigt onmenselijke of vernederende behandelingen te ondergaan. De Raad stelt bijvoorbeeld ook vast dat verzoeker verklaarde op 31 maart 2017 in België te zijn aangekomen, terwijl hij pas na een week, op 7 april 2017, een asielaanvraag indiende. Hij gaf verder weliswaar aan geen bestaansmiddelen te hebben, doch verklaarde terzelfdertijd in Duitsland 600 euro te hebben betaald aan een advocaat, waardoor hij niet geheel zonder geldelijke middelen lijkt te zijn. In het licht van hetgeen voorafgaat, blijkt geenszins dat indien verzoeker gedurende een korte periode, in afwachting van het opnieuw verkrijgen van opvang, verstoken zou blijven van opvang dit zou neerkomen op een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Hij brengt in dit verband geen concrete argumenten aan. In zoverre hij in dit verband stelt een asielzoeker met een bijzonder kwetsbaar profiel te zijn, verwijst de Raad naar de verdere bespreking van het middel waarin wordt vastgesteld dat hij er niet in slaagt zulks aannemelijk te maken. Verzoeker toont niet aan dat verweerder in zijn situatie niet in redelijkheid kon oordelen dat er geen concrete aanwijzingen voorliggen dat een tijdelijke onderbreking in de opvang of het gegeven dat er niet onmiddellijk opvang beschikbaar zal zijn, problematisch is en automatisch leidt tot de vaststelling dat er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Er blijkt niet dat enig concreet aspect ter zake onderbelicht is gebleven. Een onvoldoende motivering blijkt niet.

Verzoeker wijst op passages in het AIDA-rapport die aangegeven dat bij Dublinterugkeerders het enige tijd kan duren voor opvang wordt verkregen en dat er gevallen bekend zijn van asielzoekers die op straat moeten overleven. Deze passages betreffen evenwel asielzoekers die nog geen opvang hebben genoten in Italië, en niet asielzoekers die reeds waren opgenomen in het opvangsysteem doch vertrokken. Met deze verwijzingen toont verzoeker niet aan dat de procedure tot het opnieuw verkrijgen van opvang in zijn situatie geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te verkrijgen of dat hij in geval van prangende redenen in het licht van artikel 3 van het EVRM niet opnieuw opvang kan verkrijgen. In het licht van de uitvoerige motivering in de bestreden beslissingen inzake het sterk toegenomen aantal opvangplaatsen en het gegeven dat Italië blijvend maatregelen neemt om de opvangcapaciteit te verbeteren, overtuigt verzoeker met zijn betoog ook nog niet dat er op dit punt sprake is van structurele problemen die maken dat om deze reden geen opvang zal kunnen worden verkregen. In zake de tijd die nodig is om (opnieuw) opvang te verkrijgen, wordt verwezen naar voorgaande bespreking.

Verzoeker betoogt verder dat de opvangomstandigheden alsnog maken dat hij bij terugkeer naar Italië een reëel risico loopt op onmenselijke of vernederende behandelingen. Hij wijst in dit verband allereerst op een rapport van de speciale rapporteur over mensenrechten voor migranten bij de Verenigde Naties naar aanleiding van een bezoek aan Italië van 2 tot 6 december 2014. De Raad merkt in dit verband op dat niet blijkt dat de informatie zoals beschreven in deze bron, zeker in het licht van de door verweerder aangestipte uitbreiding van de opvangcapaciteit gedurende de voorbije jaren, nog als actueel is te beschouwen. Er blijkt niet dat deze bron actueel nog een grotere bewijswaarde kan worden toegedicht dat het AIDA-rapport van december 2016 en het OSAR/SFH-rapport van augustus 2016. Waar verzoeker vervolgens andermaal verwijst naar het AIDA-rapport van december 2015 herhaalt de Raad dat het meest recente AIDA-rapport van december 2016 als uitgangspunt dient te worden genomen. Uit dit AIDA-rapport (p. 69 e.v.) blijkt dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zgn. eerste lijnsopvang, enerzijds, en zgn. tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers. De reguliere opvangcentra voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschaligere opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden, en blijkens de stukken lijkt het probleem van overbevolking zich niet te situeren op dit niveau. Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS). Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij niet binnen een redelijke tijdspanne zou kunnen doorstromen naar een SPRAR-centrum. Hij maakt evenmin aannemelijk dat in de CAS-, CARA- of SPRAR-centra, in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijke onmenselijke toestanden zouden voordoen die zijn grondrechten zouden aantasten.

Waar verzoeker verwijst naar een jaarrapport van Amnesty International van 2016-2017 wat Italië betreft, merkt de Raad op dat de aangehaalde passage de situatie in de zogenaamde 'hotspots' in Italië betreft. Verweerder heeft hieromtrent duidelijk gemotiveerd dat dergelijke informatie in casu niet dienstig is, nu verzoeker als Dublinterugkeerder niet terug naar de Italiaanse 'hotspots' zal worden gebracht. Zoals reeds werd vastgesteld, weerlegt verzoeker deze vaststelling niet.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift verder nog mediaberichten van 28 juni 2017 en 2 juli 2017, waaromtrent de Raad allereerst opmerkt dat deze dateren van na het nemen van de bestreden beslissingen en aldus in geen geval door het bestuur in rekening konden worden gebracht. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker aan de hand van beide artikelen nog niet aantoont dat er alsnog sprake is van structurele tekortkomingen in de opvangvoorzieningen die maken dat deze duidelijk ontoereikend zijn dan wel dat er sprake is van onacceptabele en onmenselijke opvangomstandigheden. In een eerste artikel kan enkel worden gelezen dat de vertegenwoordiger van Italië bij de Europese Unie de alarmbel heeft geluid, doch niet dat de opvangsituatie in Italië op dat ogenblik niet langer onder controle was en asielzoekers die actueel worden overgedragen aan dit land overeenkomstig de Dublin III-verordening niet langer zullen kunnen terugvallen op een adequate opvang. Ook uit het artikel afkomstig van LePoint.fr blijkt zulks nog niet. Verzoeker benadrukt de hierin aangehaalde cijfers van bijna 77 000 toegekomen migranten en asielzoekers in Italië gedurende de eerste vijf maanden van 2017, waarvan ongeveer 12 000 de voorbije dagen, doch hiermee ligt nog niet het bewijs voor dat Italië niet in staat is voor deze personen – voor zover zij asiel vragen – te voorzien in een adequate opvang. Waar verzoeker betoogt dat verweerder ten onrechte de moeilijkheden inzake de relocatie van vluchtelingen uit Italië en Griekenland naar de andere lidstaten niet in rekening heeft gebracht, merkt de Raad andermaal op dat hij hiermee nog geen concrete aanwijzing naar voor brengt dat Italië actueel een duidelijk gebrek aan opvangplaatsen heeft voor asielzoekers of er sprake is van inacceptabele opvangomstandigheden. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat het gevoerde onderzoek niet kon volstaan.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door verweerder over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublinterugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn. Hij toont niet aan dat de voorliggende informatie toelaat om vast te stellen dat hij verstoken zal blijven van een adequate opvang bij een terugkeer naar Italië.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublinterugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de door verweerder hierbij gehanteerde bronnen niet langer representatief zijn voor de actuele en reële toestand in Italië.

Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Verzoeker toont ook niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem geciteerde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

2.2.4.10. Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of verweerder voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker in het licht van het gegeven dat hij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor op 20 april 2017, gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, aan dat dit niet zijn keuze was maar hij naar dit land werd gebracht. Inzake de vraag of hij redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling om zich te verzetten tegen een overdracht aan Italië, gaf hij aan dat hij zijn aanvraag wenst te zien behandeld in België en dit omdat er in Italië niet voor hem werd gezorgd. Hij stelde dat hij er bij aankomst ziek was en hij verwondingen had, doch er niet werd behandeld. Hij stelde dat het er koud was en het was alsof hij buiten sliep. Hij gaf verder niet aan gezondheidsproblemen te hebben.

Verweerder motiveerde in dit verband als volgt:

“We merken verder op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en dat er tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat betrokkene door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Echter verklaarde betrokkene in dit verband wel dat hij na zijn aankomst in Italië ziek was en verwondingen had en dat hij hiervoor niet behandeld werd door de Italiaanse autoriteiten. We benadrukken hierbij dat betrokkene deze verklaring niet verder duidde of staaft aan de hand van concrete elementen. Verder wordt er ook niet verduidelijkt hoe ernstig de verwondingen en ziektes van betrokkene. Zo verwijzen in dit verband ook naar het voormelde AIDA-rapport waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg, zowel juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81). Daarnaast benadrukken we ook dat betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Italiaanse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.”

Verder stelde verweerder het volgende vast:

“Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1995 geboren alleenstaande man. We verwijzen hierbij ook nogmaals naar het feit dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en dat hij tot op heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen of dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen en dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.”

In het licht van hetgeen voorafgaat, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat geen enkel onderzoek in het licht van zijn individuele situatie heeft plaatsgevonden.

Verzoeker geeft niet aan dat verweerder, wat het door hem ingeroepen gebrek aan (medische) behandeling bij aankomst in Italië betreft, niet adequaat heeft gemotiveerd en hierover niet op basis van juiste feitelijke gegevens en op redelijke wijze heeft geoordeeld. Verzoeker gaf bij zijn gehoor bovendien uitdrukkelijk aan actueel geen gezondheidsproblemen te kennen, zodat niet blijkt dat er op deze grond nog enige bijzondere kwetsbaarheid blijkt.

In zoverre verzoeker stelt thans een medisch attest te voegen waaruit een alarmerende psychologische gezondheidstoestand blijkt waarvoor een behandeling is opgestart en een noodzaak tot hospitalisatie niet kan worden uitgesloten, dient de Raad verder vast te stellen dat een dergelijk medisch stuk geenszins wordt bijgevoegd. Ook waar hij stelt niet te kunnen terugkeren naar Italië omwille van politieke activiteiten in België, kan de Raad enkel vaststellen dat niet blijkt dat hij zich tegenover het bestuur op een dergelijk gegeven beriep waar hem werd gevraagd toe te lichten of hij redenen heeft om zich te verzetten tegen een terugkeer naar Italië. Hij legt in het kader van huidig beroep evenmin een begin van bewijs hieromtrent voor, laat staan dat hij dan concreet toelicht waarom dit zijn terugkeer naar Italië

verhindert. Nu geen actuele gezondheidsproblemen of andere gronden blijken die maken dat verzoeker als asielzoeker met een bijzonder kwetsbaar profiel dient te worden beschouwd, kan ook geenszins worden vastgesteld dat hieromtrent onvoldoende werd gemotiveerd of hiernaar onvoldoende onderzoek werd gevoerd.

Verzoeker brengt geen concrete argumenten aan die de voorziene motieven in de bestreden beslissingen kunnen weerleggen of ontkrachten. Hij toont niet aan dat hij als asielzoeker met een bijzonder kwetsbaar profiel is te beschouwen. De Raad bevestigt dat de recente rechtspraak van het EHRM stelt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36).

De Raad merkt verder op dat niet blijkt dat voor alle Dublinoverdrachten moet worden nagegaan welke de individuele garanties zijn over de omstandigheden waarin de Dublinterugkeerder zal belanden. Dat in casu de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublinoverdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.

Verzoeker brengt geen concrete aanwijzingen aan dat hij zich bij aankomst in Italië niet zal kunnen wenden tot de bevoegde autoriteiten voor de behandeling van zijn asielaanvraag en voor het verkrijgen van bijstand en opvang. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat bijkomende garanties dienden te worden gevraagd.

2.2.4.11. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest niet aantoonde, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de asielprocedure of de opvangvoorzieningen in Italië.

2.2.4.12. Ook een schending van artikel 17 van de Dublin III-verordening – waarin de Raad bovendien geen enkele verplichting kan lezen – wordt niet aangetoond.

2.2.4.13. Uit de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Italië door verweerder werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest omwille van omstandigheden eigen aan verzoekers geval. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissingen zijn genomen met miskenning van de op dat ogenblik voorliggende gegevens of op kennelijk onredelijke wijze. Hij toont evenmin aan dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissingen of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om deze beslissingen te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissingen niet degelijk werden voorbereid en niet zijn gegrond op een correcte feitenvinding. Er blijkt niet dat het gevoerde onderzoek niet volstond. Een manifeste beoordelingsfout of een miskenning van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet. Bevoegdheidsoverschrijding of een miskenning van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet blijkt in deze situatie evenmin.

2.2.5. Artikel 7 van het BuPo-verdrag bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering, noch aan wrede, onmenselijke of ontorende behandelingen of bestraffingen en dat niemand vooral ook, zonder zijn in vrijheid gegeven toestemming, mag worden onderworpen aan medische of wetenschappelijke proefnemingen. Een aparte toelichting wordt door verzoeker in dit verband niet verstrekt. Er kan bijgevolg worden volstaan met een verwijzing naar de voorgaande bespreking inzake artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest om te besluiten dat ook deze ingeroepen schending niet kan worden aanvaard.

2.2.6. De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling, zodat niet kan worden besloten tot een schending van het proportionaliteitsbeginsel.

2.2.7. In zoverre verzoeker zich beroept op de beginselen van voorzorg en voorzichtigheid, blijkt niet dat hij aan deze beginselen een andere of ruimere draagwijdte heeft willen geven dan deze van het reeds onderzochte zorgvuldigheidsbeginsel. Minstens laat hij na ter zake dan een concrete en begrijpelijke toelichting te verstrekken. Er kan derhalve wordt volstaan met een verwijzing naar voorgaande bespreking inzake het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.8. In zoverre verzoeker zich nog beroept op een schending van artikel 14 van het BuPo-verdrag of van artikel 6 van de Dublin III-verordening (waarborgen voor minderjarigen) kan het verder volstaan vast te stellen dat hij op geen enkele wijze toelicht op welke wijze verweerder door het nemen van de bestreden beslissingen deze bepalingen heeft miskend. Deze onderdelen van de middelen zijn, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.2.9. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS